UNIVERSITAT

REVISTA UNIVERSITARIA DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA
ANY 18. NOVA EPOCA. NUMERO 7. 15 Febrer 1975.

editorial : ofensiva reivindicativa

el fracàs d'una autonomia

SUMARI

EDITORIALS

La vaga Nacional. 5
Ofensiva reivindicativa. 6
Pel millorament d'UNIVERSITAT. 7

EL REBOST D'EN PARNILS 8

PROBLEMES DE L'ENSENYAMENT

El fracàs d'una autonomia (M.Alomar) 10

CRONIQUES

"Destape" i moral sexual (R.G.) 12
Les perspectives professionals dels estudiants de Medicina (Sellerès i Llinàs). 13

MOVIMENT OBRER I POPULAR

Declaracions de Santiago Carrillo a la revista LUI. 17

EXPERIENCIES EDUCATIVES

Alguns aspectes del funcionament de la Universitat Autònoma (R.R.) 18

UN MES (equip informatiu) 20

UNIVERSITAT no tornarà els originals que no hagi sol.licitat prèviament, i tampoc no hi mantindrà correspondència.

Les col.laboracions signades publicades a UNIVERSITAT expressen l'opinió de llurs autors. Dins un marc de respecte a les seves idees, exposades amb la màxima llibertat, aquestes no pressuposen una identitat absoluta amb els nostres criteris, els quals estan exposats en les Editorials i les comunicacions anònimes.

EDITORIALS

LA VAGA NACIONAL

En aquest editorial, pretenem realitzar una breu reflexió sobre l'actual moment de la lluita obrera, els principals elements que en ella es manifesten i les línies d'avenç que avui es perfilen. Sóm conscients, si més no, de que, en l'impass de temps que passarà entre la redacció d'aquest text i la seva aparició pública, són molts els aconteixements que poden succeir; per aquesta raó, no es tractarà tant de la reflexió sobre les lluites avui en curs, sinó sobre qüestions més generals a elles referides.

Causa fonamental de les mobilitzacions -- D'una magnitud insospitada sota un règim dictatorial-- s'ha de buscar, sens dubte, en l'actual situació de crisi econòmica i en els intents de la patronal i el govern de que la classe obrera carregui amb ella. El constant augment de l'encariment de la vida i la situació de crisi econòmica situen, avui, en primer pla, dos objectius presents en totes les lluites i plataformes reivindicatives: defensa del poder adquisitiu dels salaris i garantia del lloc de treball.

Però en la lluita per aquestes fites, per negociar les seves reivindicacions, els treballadors topen constantment amb la manca dels instruments essencials: especialment el dret de vaga i el sindicat obrer. No és doncs d'estranyar que el problema de la representativitat obrera, dels autèntics representants capaços de dirigir les lluites, de millorar les plataformes, ...aparèixin avui en les principals lluites (SEAT, OLIVETTI, ALTOS HORNOS...). Avui s'evidencia com a necessitat urgent --àdhuc ho és per a la patronal-- el disposar d'inter-loqutors vàlids, de reconèixer la realitat de les lluites i dels enfrontaments de classe, la realitat de que sense els drets més elementals no és possible, avui, solucionar cap dels greus problemes que el país té plantejats.

I és aquest un problema general. SEAT, OLIVETTI... apunten una qüestió de ruptura, una necessitat de llibertat que afecta a la societat en tot el seu conjunt; ells marquen el camí al que han d'incorporar-s'hi --no només com a mostra de simpatia i recolzament-- d'altres sectors i forces tant socials com polítiques.

Es doncs una tasca de política econòmica, de participació obrera i ciutadana, un problema en definitiva de govern i d'institucions el que avui es planteja. I és a l'alçada d'aquests objectius i a la maduresa de les condicions, a les que hi ha que adequar les tasques.

ORGANITZAR GRANS ACCIONS COORDINADES

Urgeix que, paral.lelament a la tasca diaria i fonamental de defensa dels interessos immediats dels treballadors --augment de sou,

readmissió acomiadats,etc...-- situem avui en primer pla l'objectiu d'organitzar grans accions coordinades que, partint de la generalització de les lluites en curs, incorporant als sectors més vacilants, desemboquin envers una gran acció de masses que planteji, ja, el problema del poder polític, el problema de la fi de la dictadura i la conquesta de la democracia.

Ens plantejem doncs el desenvolupament cada cop més coincident en lloc i temps, alhora que més freqüent, d'accions generalitzades dels treballadors; que revesteixin caires de vagues generals de ram, localitat i comarca. L'incorporació del camp i de la Universitat, dels professionals i comerciants, del conjunt de la societat... Donat que avui la perspectiva, el necessari i possible, és la vaga nacional, aquesta gran acció democràtica que significarà l'instrument fonamental del canvi democràtic.

Però seria ingènu pensar que la sola mobilització de masses possibiliti el canvi. Cal, perquè aquesta tingui sortida, perquè arrivi a tenir plè desenvolupament, que es prepari i que s'activi en íntima conexió amb una alternativa de poder. Una alternativa viable, que com a tal sigui vista pel poble; capaç de suscitar entussiasmes i despertar energies, capaç d'aïllar els pocs que usufructuen el poder en detriment de la majoria.

ALTERNATIVA DEMOCRATICA I VAGA NACIONAL

Urgeix, doncs, una alternativa democràtica que uneixi totes les forces que desitjen un autèntic canvi democràtic, que s'evidencii com alternativa de poder i que sogui impulsada a ell per l'acció unida i convergent de les més diverses forces polítiques i socials.

Vaga Nacional i alternativa democràtica. Heus ací els dos ressorts del canvi. La classe obrera, els camperols, la universitat, la lluita dels barris... assenyalen un camí. La JDE marca l'altre.

Avui és possible la victòria. Qui va dir que el futur no ens pertany?

OFENSIVA REIVINDICATIVA

LA SITUACIO

En el que va de curs, els diversos estaments universitaris s'han dotat de formes organitzatives democràtiques amb un gran d'estabilitat considerable (eleccions estudiantils, realització periòdica d'assemblees de representants de PNN, actiu funcionament de la comissio negociadora del PND; per altra banda comença a notar-se una activitat més continuada entre els catedràtics més actius).
Això està afavorint molt el desenvolupament d'una gran activitat sindical, amb participació d'un numero molt notable d'universitàris. Molts problemes s'estan evidenciant: la demanda del PND per regularitzar la seva situació laboral, el nostre desacord amb els plans Suárez (problema extraordinariament greu a la "descuartitzada" filosofia Central), la defensa de l'orientació de l'ensenyament aconseguida a EGB Autònoma, i mil qüestions més. La presència de delegats estudiantils a les Juntes de Facultat està canviant el treball unitàri i democràtic de moltes d'elles, acostant-les als greus problemes de les nostres universitats --no sense reticències.
Molts dels problemes plantejats (plans d'estudi, EGB, Estatut del Professorat, contracte laboral PND...) no tenen solució plena sense canvis fonamentals en l'estructura de l'ensenyament superior, incompatibles amb l'existència de la dictadura. La consciència cada cop més extesa d'aquest fet i la possibilitat clara avui del canvi democràtic fan que en diverses facultats la qüestió de l'alternativa a oferir en aquesta universitat s'estigui treballant.

ENDAVANT PER AQUI

Es en tots aquests sentits per on avui es deu d'impulsar la lluita, el treball i la reflexió. La regularització de la vida de l'organització estudiantil fa fonamental acabar ràpidament amb la segona volta de les eleccions, consolidar el seu funcionament democràtic, obert i regular. Cal que els consells d'Universitat, de Facultat, i de Curs adquireixin ràpidament un funcionament operatiu. Cal exigir a les autoritats els mitjans necessaris per a una eficaç tasca dels representants estudiantils.

Avui, amb tota la força adquirida, cal plantejar fins al fons totes les nostres reivindicacions. N'hi ha dues, clares, plantejades a totes les facultats: una, la situació del PND. Han aconseguit una altra victòria: obliguen de nou el Ministeri a la negociació. La resta dels universitàris a cada facultat déuen desenvolupar formes concretes de recolzament a les seves exigències (aturs, delegacions a les autoritats, declaracions públiques, assemblees conjuntes. ...). L'altra, la batalla dels plans d'estudi. Una exigència clara: AUTONOMIA PER A CADA FACULTAD EN L'ELABORACIO I REVISSIO DELS PLANS. PROU DE POSSIBILISMES. PROU DE SERIA "muy bonito hacerlo así, pero Madrid, ya se sabe..." Madrid, res. Primer fem els nostres plans, després ja veurem que plora el Ministeri.

COORDINAR L'ACTIVITAT

La necessitat de coordinar la lluita i totes aquestes activitats, de sentar uns criteris clars de funcionament i de coordinar la tasca de plantejament crític i alternativa respecte l'actual estructuració i funcionament de la universitat, ens fa recolzar clarament dues propostes presentades per diversos delegats als seus respectius consells: la realització d'assemblees de tots els representants per cada universitat, on sense cap ambició constituent, es clarifiqui l'activitat abans esmentada i es realitzin les tasques coordinadores necessaries. Recolzem també l'idea de realitzar jornades de renovació universitària preparades a nivell massiu, on siguin discutits els punts que són claus per poder conseguir una universitat democràtica. Creiem que en aquest marc un dels temes al que haurem de dedicar més atenció serà a un estudi molt raonat del problema de la selectivitat a dos nivells: el plantejament global i a les accions que tindrem que desenvolupar aquest any, en contra de la tristement famosa Llei.

EL CLAUSTRE DE L'AUTONOMA

Les activitats que parlàvem avans poden permetre arribar al Claustre de l'Autónoma amb les idees molt clares i amb una posició de mobilització i força. El comité de Bellaterra del PSUC diu: "Anar avui al Claustre és anar a lliurar una batalla fonamental. La seva sola preparació ha de representar accelerar la elaboració d'una plataforma reivindicativa dels estudiants de l'Autónoma; a la vegada que la confecció, conjuntament amb professors, d'aquest projecte d'alternativa universitària que s'haria de concretar en un Manifest per una Universitat Catalana i Democràtica. El Claustre ha de pendre postura entorn a aquests problemes, així com plantejar-se la dimisió de totes les autoritats acadèmiques i la seva elecció democràtica i tot això començant per l'actual rector, responsable de totes les accions contraries als interessos dels estudiants i professors, contrari al interés d'un mínim funcionament científic i democràtic de la Universitat. El Claustre tindrà que proposar-se la convocatòria d'una Setmana de Renovació Universitaria i plantejar-se la tasca d'avançar cap a la realització d'un Congrés Universitari Català. Al Claustre tampoc i caben possibilismes. La seva definició per l'Amnistia i les LLibertats Polítiques és un objectiu que ens debem proposar des d'avui. La repecussió del Claustre General de l'Autónoma i si conseguim que es realitzi en la linea que s'ha senyalat aquí, pot ser enorme. Per a d'altres Universitats pot ser un precedent importantíssim i per la ma

teixa Autónoma, també, pel que tindrà de con creció d'un esperit renovador on convergeïxin tots els estaments universitaris.

NO OBLIDEM EVA

La presència dels universitaris en la batalla global del nostre poble per l'amnistia i les llibertats s'ha tornat a expresar clarament el passat 14 i 15 de Gener amb la vaga general a les Universitats en solidaritat amb SEAT. Junt amb la nostra presencia a la lluita democràtica i el nostre recolzament a la lluita obrera i popular, cal que avui no oblidem Eva Forest. La tasca de denúncia i solidaritat amb els acusats que la Televisió ja condemna d'haver assassinat Carrero Blanco, ha d'ésser constant. Hem d'arrancar-los, com ho vem fer amb els jutjats de Burgos, de les mans del botxí.

PEL MILLORAMENT D'UNIVERSITAT

Aquest és el setè número d'Universitat, nova època, que surt al carrer. Els esforços per fer-lo, imprimir-lo i distribuir-lo són molt grans, requereixen el treball i la dedicació d'un nombre elevat de companys. Representa un esforç econòmic molt important. Creiem però que val la pena. Que els universitaris puguin llegir sota un règim feixista una revista com aquesta és una victòria extraoedinària, obre una nova època en la literatura clandestina de l'oposició antifranquista i dins del mateix Partit. Avui dia no hi ha cap altre publicació clandestina com Universitat i fins i tot pot comparar-se amb publicacions de tipus legal. Així ho deia "Nouvel Observateur" en remarcar que Universitat és la cuarta revista catalana en tiratge.

Dèiem que Universitat obre una nova època dins les publicacions del Partit i així és. Primer el seu format, presentació i edició superen qualsevol altre tipus de publicació; però d'altra banda el fet que al seu si s'hi pugui portar un debat obert i lliure, sobre qualsevol tema, és una qüestió especialment important, trencant la concepció, massa extesa, que les revistes i publicacions dels Partits Comunistes són quelcom que ha d'expresar idees monolítiques i on no és possible que d'altres tendencies i concepcions hi expressin els seus punts de vista. Es molt important dons, que dins d'una publicació clandestina es pugui portar, amb totes les limitacions que la clandestinitat imposa, un contrast de punts de vista diferents.

L'EVOLUCIÓ DE LA NOSTRA PREMSA

La premsa del Partit ha anat evolucionant al llarg dels anys. La concepció d'aquesta premsa exclusivament com un element d'agitació evoluciona a mesura que ho va fent la mateixa situació política, a mesura que hi ha nacessitat d'iniciar o aprofundir en altres qüestions i no solament dur una tasca agitatòria, sinó començar a plantejar cada cop més àmpliament una alternativa política i social, no ja al feixisme, sinó al sistema capitalista.

Es indubtable que la premsa té avui molt de propaganda, i que manca de profunditat. en el tractament dels temes menys directament lligats a la mateixa dinàmica política del país, però això es deu fonamentalment a les limitacions d'edició que hi han, i lògicament també a la limitació del mateix procés de discusió oberta i ample d'aquestes qüestions.

L'acollida que entre les masses té la premsa del Partit, ha estat també un factor determinant de l'evolució d'aquestes concepcions. Cada cop es tendeix més a una millor presentació, a un millor contingut. Fer això representa una tasca dura i difícil sota un règim que persegueix implacablement els comunistes i que cerca ansiosament els seus aparells de propaganda. Però la premsa i la propaganda del Partit han estat aquí des del dia següent de la victòria feixista. I seguirant essent-hi. Molts homes i dones del Partit han donat la seva vida per redactar i imprimir en condicions molt difícils els materials amb els que el Partit es relacionava amb les masses i els donava a coneixer no sols la seva opinió, sinó també informació d'altres llocs en un temps material extraordinàriament valuós. Però aquests homes i dones no donaren la seva vida en và. Avui el Partit és una realitat que té molta força a l'Espanya real, i la seva premsa, té i tindrà cada cop més, un lloc que per naturalesa li correspon. Les millores que darrerament s'han introduït en els materials impresos del Partit, així com les previsions no gaire llunyanes de l'aparició diaria de "Mundo Obrero" i "Treball", assenyalen en aquest sentit. Aquestes millores han fet necessari recollir set milions de ptes. que permeten, ja avui, l'edició d'una gran quantitat de materials, així com garantir l'aparició d'edicions que fan falta per cobrir les necessitats i especialment en un lloc com la Universitat requereix la descentralització dels òrgans centrals d'edició, en favor de la multiplicitat d'aparells d'edició. En aquesta perspectiva, la necessitat que l'organització universitària del PSUC pugui disposar dels mitjans d'edició suficients per gaudir d'autonòmia dels òrgans centrals, i poder portar a terme una política d'edicions que es complementi amb l'aparició d'UNIVERSITAT, i que permeti de tractar tota sèrie de qüestions relacionades amb l'ensenyament, el paper de la ciència, la degradació universitaria, etc. és un fet cada cop més clar, a mesura que es perfilen tota una serie de noves situacions polítiques que posaran en un lloc important la necessitat de tractar aquestes qüestions.

300.000 PESSETES

Per això, des d'aquestes pàgines, llançem la proposta de recollir 300.000 ptes. que permetin posar en marxa aquest projecte, pel qual s'han donat ja els primers passos, en la seguretat que els universitaris en general, respondran a aquesta crida. Perque aspirem a que Universitat i tota la nostra premsa, sigui quelcom necessari pels univer-

sitaris, sigui seu, s'hi identifiquin i hi puguin expresar-hi lliurement el seu punt de vista, amb la certesa de que el debat i l'aportació enriquiran les nostres publicacions. Demanem a tots els lectors habituals d'UNIVERSITAT el seu ajut econòmic, que ens ajudin també a difondre més ampliament la revista, donant a coneixer-la als seus amics i coneguts, fins i tot que ens ajudin a vendre la. Que cadascú faci l'aportació econòmica que pugui, amb la idea de millorar aquesta revista i la premsa del Partit en general, amb la idea que no és quelcom allunyat d'ell, sinó que depèn d'ell la seva mateixa existencia, la seva orientació.

Com la Universitat es un lloc on per les seves caracteristiques és possible fer coses que a d'altres llocs no es poden fer, i com tenim l'intenció de fer d'UNIVERSITAT una veritable revista, punt de referencia inclús per publicacions legals, llencem tambe una campanya de suscripció. Pretenem amb això no sols donar un important pas més en vèncer la repressió, establint dins del possible una forma normal de funcionament per una revista, sinó tambe fer possible una major difussió en tenir assegurada la venda d'un nombre segur d'exemplars, i quelcom molt important per a tota publicació: la possibilitat de finançaciò. En la mida en que aquestes propostes puguin anar cristalitzant, podrem fer avenços en altres qüestions establir un mitjà de rebre col.laboracions, aconseguir col.laboracions d'especial importància, regularitzar l'aparició mensual de la revista, avui encara deficient, etc.

La nostra idea era aconseguir 1.000 suscripcions d'ara a finals de curs. Es una xifra important, però val la pena intentar-ho, i estem segurs, a més, de superar-ho.

Exposem als nostres lectorstotes aquestes qüestions, amb l'ànim d'intruduir-los als problemes de creació i difusió d'UNIVERSITAT, amb la certesa de què són els universitaris, els lectors d'UNIVERSITAT, qui poden ajudar a superar-les, amb la idea que UNIVERSITAT sigui de debó una revista universitaria.

Donat que les revistes d'humor de més acceptació progre són POR FAVOR, MUCHAS GRACIAS, HERMANO LOBO i FUERZA NUEVA, des de les pàgines negres d'UNIVERSITAT no podiem oblidar la dada de que FUERZA NUEVA és, malgrat la gràcia que té, una revista lumpen-feixista i retrògrada a parir i que, per tant, els diners progres que almoinen la revista van ni més ni menys que a pagar viatges dels liders a Congressos tipus Lyon o a finançar còctels Joseantoniof (per allò de salvar l'honor a Molotov) que aniràn irremisiblement a la llibreria Tres i Quatre (98/100 de cóctels) o a qualsevol altra (2/100). El que tampoc pot fer una revista solvent és (jem jem) oblidar que al nostre públic li agrada aquest tipus d'humor mein kampff. Per tant, en el present número, publiquem troços d'un texte semi-in-edit (una revista ha publicat certs troços dels que no atempten contra la llei de premsa) d'un feixista de la mare pàtria. El texte-carta va dirigida a una periodista de les assistents a la famosa lumpen-roda de premsa per defensar l'Espona, i a d'altres periòdistes que s'han ficat amb el firmant. Més que mai, hem de remarcar que ELS ARTICLES SIGNATS NO REPRESENTEN MES OPINIO QUE LA DEL QUE FIRMA. NO FOTEM!!!

(...) Desde luego a ambos les auguro efímera carrera dentro de la profesión hoy en día, de esta prensa que cada día reafirma más poder y que va dejando de ser menos canallesca cada día y más de estercolero al calor del tufo del eco de las fustraciones de tantos conejos en demanda de asociaciones, huelgas, amnistía, elecciones libres, apertura, democracia...y es que pedirlo, parece más que lo mendigan... lo patalean... a mi particularmente y en cierto modo, me dan pena y asco porque todos los que eran capaces de defender estas cosas, murieron dando la cara como hombres en la trinchera republicana y los ladrones cobardes que los traicionaron y abandonaron se largaron en buena salud con el oro de los españoles y ahora amamantan a tales pobres resabiados, que desde las tribunas de la información que se han montado empiezan a sentirse fuertes en sus berreos que empiezan a ser pesantes, con la complaciente mirada y bendición de banqueros y cardenales.

(...) Oh! , prensa liberal! , que así como el judio escupe contra su madrastra la ONU, en sus decisiones, que usurpó la tierra palestina para darle una patria israelita, tú escupes tambien contra las libertades democraticas y soberanas del pueblo, con su madurez politica, su serenidad y su voluntad, cargandote por la brava con regodeo y burla, todo el tinglado y montadura demolibèral...

(...) A titulo de ejemplo y para demostrar lo que son esos "bonzos" y de la del ascua, me permito trascribirle una bella trova de un inefable vate, dedicada a Benito Mussalini...dice así:

...Desde entonces señala mi joven derrotero
la mirada de un César, claro y semidivino,
con un craneo redondo como un casco de acero
y un labio prominente que arremete al destino
y tras el cual, la Roma que semejaba muerta
coronada de flores y de luz estelar,
en ademan de imperio, tiene la mano abierta
para cojer el viento, la tierra el sol y el mar.

(José M. Pemán)

! Que asco! . Sin embargo seguro estoy que ni Juan ni Juanete alguno, es capaz de así inspirar, ni aun en su "mejor momento historico".

(...) Ninguno de los periodistas y panfleteros rompio lanza alguna en defensa de la integridad moral de quien seguramente les estaba pagando... y es que algunos panfleteros andan bastante mal tanto en lo moral como en lo físico y no tienen agallas ni vergüenza, para agradecer las migajas que el Señor Conde les tira, no solamente esto sino que además se rien de las cochinas anecdotas de su amo, dando detalles de las más recientes, quizá se lo permitan por aquello de que el amo, se vuelve más liberal y democratico cada día... ! que asco! .

(...) Lo noticiable para su panfletera y el que mal anda, es que llevo una cruz gamada de oro en el cuello, (de lujo), como dijo otro perro, (con perdon de los perros), cerca de mi corazón que no hace más que recordarme que soy diferente en constitución hormonal y espiritual a todos Vds. por lo que me felicito cada día y hace que cuando mis hijos me miran a la cara no me ruborice...

(...) Vds. nada de nada escriben de ello, ni la más mínima alusión, (conocemos cuanto les disgusta), pero aprovechando la linea de la publicación y su oportunidad pidian haberse referido a ello insistiendo en lo de Colón que era catalán precusor de la "Lliga" y de izquierdas y que si hoy se hubiera pronunciado por la apertura y las asociaciones, que gracias al espiritu del 12 de Febrero (de 1502), Bartolomé de las Casas desarticuló la DGS-PIDE-GESTAPO de entonces que encarnaban aquellos conquistadores "fascistas" españoles, o que la Pilarica tambien está en el espiritu de entregar la provincia española del Sahara al play-boy de Rabat, porque es lo que debe ser y porque aquellos son de la no progresista religión de Mahoma etc. etc. o podian haber insertado cualquiera de las majaderias de las que tienen acostumbrados a sus lectores y de las que Vds. son tan dados ya que la pensa inefable ya puede decir PIO, con todas las letras y con mayusculas. Y en vez de hacer nada de esto se meten conmigo...

(...) Bien por todos Vds. Pero el infraescrito, se permite ser y pensar lo que le viene en gana y cree que es bueno, que da la puñetera casualidad que es lo mismo hace TREINTA Y SIETE AÑOS y que coincide con todo aquello que Vds. atacan. Además bebe el vino que le hace su suegra en el pueblo y se lava los dientes con lejía...

PROBLEMES DE L'ENSENYAMENT

El fracás d'una autonomía

La Universitat de Bellaterra, cínicament denominada com *Autònoma*, i de *Bellaterra*, està a punt de celebrar les sesions del seu Claustre General. Segons la normativa legal en vigència, és el Claustre *el supremo órgano corporativo de la Universidad.* (art.84 de la Llei General d'Educació), i te funcions *informativas, electoras y de promoción.*

Com podem veure, el *supremo órgano*, era, ja de naixement, bàsicament consultiu, i amb una capacitat de decissió molt escassa; en la pràctica,el poder efectiu que dava en mans del Rector i de la Junta de Govern. Tendència aquesta molt acusada en els primers anys de la Universitat de Bellaterra, doncs la personalitat de Vicente Villar Palasí, cesarista i autoritaria, no feia més que agreujar el problema.

A més, cal tindre en compte, que si bé el Claustre té la facultat de proposar les candidatures de Rector, aquell tan sols es pot reunir a proposta i convocatòria del Rectorat, amb el que queda encara més a la seva mercé. Si hi afegim, a més, que el Ministeri té poder per dimitir i imposar els seus Rectors, no podem deixar d'opinar que la *autonomía*, que la L.G.E. semblava concedir, era una pura ficció.

Aquesta ficció va ésser molt útil per a presentar a aquestes noves universitats, i al nou projecte educatiu de Villar, com una alternativa real a la vella universitat napoleònica, que es trobava ja en plena crisi i colapsada per les tensions internes. Tenía l'avantatge, a més, d'arrencar el monopoli de la lluita per la renovació de la universitat al moviment d'estudiants i professors, en constant ascens des-de 1956 i amb una considerable projecció pùblica i política.

Les Universitats *Autònomes* es presentaven a sí mateixes com l'experiència educativa que permetía l'implantació del *enfoque y estructuración que dimanan de la nueva Ley de Educación*, al no veures obligades a suportar que *las formas tradicionales de enseñanza no fueran un peso.* Sense el pes de la tradició, els homes de l'OPUS, imbuits d'esperit de missió, imposarían la modernització necessària per adecuar l'Universitat a les necessitats que comporta el creixement econòmic.

Es tractava -per els audaços renovadors de l'equip Villar- de fer una universitat moderna, eficient i controlada, capaç d'educar els quadres del *milagro español*, i alhora de servirels com a plataforma política.

Avui, però, es possible jutjar una realitat de fet, valorar i analitzar quins han sigut els resultats aconseguits.La Universitat de Bellaterra es troba, en aquests moments, sotmesa a una crisi tan aguda com la de les altres universitats. l'ensenyament és tan deficient com a qualsevol universitat de l'Estat espanyol : els recursos són magres, insifucients i desproporcionats en relació a altres universitats. La quantitat d'aquests recurssos la decideix el Ministeri a proposta de la pròpia universitat, però amb absoluta independència. I respecte a les acusacions de discriminació que llançavem, creiem il.lustrativa la seguent *anècdota*: el pressupost de la segona fase de construcció de Bellaterra era de l'ordre dels 960 milions de pessetes, mentres que la de Madrid s'aixecava amb la suma de 2.500 milions, i la de Bilbao, am 1.300; però per acabar de situar aquestes xifres cal tindre en compte que en el curs de 1972/73, el nombre de estudiants era, per a Madrid, de l'ordre de 8.000, per a Bilbao, de 8.500, mentres que per a la Universitat de Bellaterra el nombre d'estudiants superava la xifra de 10.000. Tal desproporció reflexe al mateix temps la fallida de les il.lusions reformistes, i alhora, l'habitual tacanyería d'inversions pùbliques que caracteritza, de cara a Catalunya a la administració franquista.

Però al marge dels problemes generals que afecten a totes les universitats del país, la de Bellaterra té de propis, específics i condicionats a la seva trajectòria històrica.

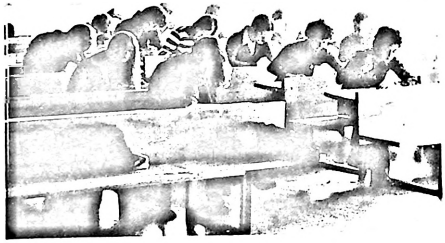

Construir una nova universitat en una zona desprovista de la més elemental infraestructura, és un problema seriós, però, si a més, no es tenen recurssos per crear-la, el problema és llavors insoluble, i el cost social enorme. En aquest moment la Universitat està pràcticament colapsada per manca de serveis. Falta resoldre el vital problema del transport, el dels mínims de serveis propis de qualsevol institució, però que son molt més necessaris a 25 kilòmetres de Barcelona, com són, menjadors econòmics, bars, sales de conferències, llibreries, sales d'esbarjor, de música, de cinema, de reunió... Però el que es més greu: Tampoc hi han laboratoris adequats, no hi ha lloc per a pràctiques de Medicina...

Ara bé, no té tant interés el pormenoritzar tant les deficiències com situar i explicar el perquè aquesta crisi tan aguda. En primer lloc, cal tindre en compte que el projecte de Villar ha sofert derrotes polítiques molt importants tant per la dreta com per l'esquerra. Per la dreta en mans de Julio Rodríguez i en l'etapa de suspensió dels estatus d'autonomía, i per l'esquerra, en mans del moviment universitari i amplis sectors de la opinió pùblica, que, des-de els primers temps, han qüestionat i desenmascarat el caràcter classista i autoritari de la *nova* universitat. Avui la Universitat de Bellaterra és una universitat més, sense cap suport seriós dintre del règim, aillada del medi social, mancada de mitjans e-

conòmics, i despullada de tota la retòrica inicial reformista i demagògica. Ara, la Universitat de Bellaterra, es tan sols el que podía ser, i pot ser, una universitat sota l'Espanya de Franco, i com a tal recull les contradiccions que han portat al colapsament a tot l'ensenyament superior.

En el fons, el que ha entrat en crisi no és un *nou* projecte d'organització de l'ensenyament superior, sinó tan sols un intent d'apedeçar, sense transformar-la a la vella i caduca universitat elitista de sempre. Al nostre entendre tres són les crítiques de fons que es poden fer a els plantejaments dels homes de l'Autònoma. En primer lloc, de creures que era viable una educació tecnificada i apolítica sota la pressió dictatorial que pesa al damunt de la universitat, i que

actúa com a poderòs revulsiu revolucionari i democràtic en els estudiants i professors.
En segon lloc, cal criticar i denunciar -doncs és un element permanent de la política educativa del règim- a la pretenssió, profundament reaccionària, de restringir l'accés de les més amplies masses a l'ensenyament superior, i defensar, per a justificar-ho, que és condició sine-qua-non, per a un ensenyament de qualitat. Es evident que impossar la obertura total de les portes de la universitat suposa l'hegemonía social de l'esquerra i el triomf d'un programa socialista, però no pendre-ho en consideració, es un error d'estrategia, especialment si no es disposa dels mitjans coercitius per imposar-ho.
I finalment, per no cansar més al lector, voldríem apuntar una última consideració. Al nostre entendre, es absolutament impossible de fer una universitat moderna sense relacionarla seriosament amb el medi que l'envolta, i a Catalunya, això vol dir fer una universitat catalana, i aquest respecte i identificació, si que és condició sine-qua-non, per a superar el provincianisme que envaeix les aules de les universitats.

En el proper Claustre, aquestes questions estaràn sens dubte presents en els debats. Potser es produirà un cop més l'enfrontament entre les velles concepcions, que hem criticat, i alternatives que recullen les aspiracions de la majoría dels estudiants i professors, aspiracions de renovació radical i de utilitat social. Esperem que sigui la majoría la que es declari en favor de la renovació i en favor d'una universitat autènticament nova i realment autònoma, fer-ho constituiría un precedent d'una importància i una significació extraordinàries.

MARTI ALOMAR.

CRONIQUES

"Destape" y moral sexual

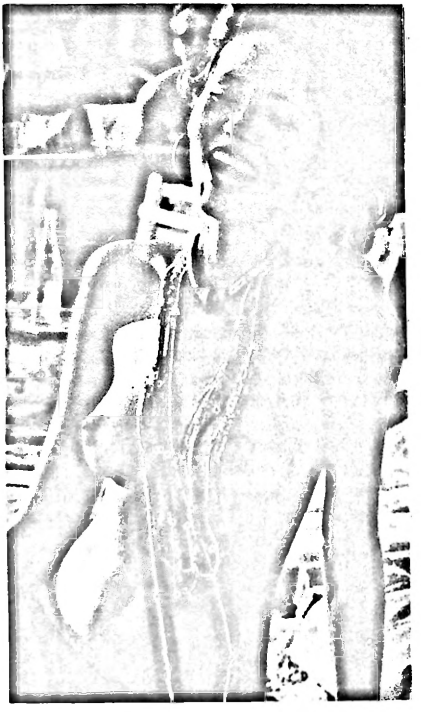

La política de censura practicada els darrers mesos pel Ministerio de *Información y Turismo*, i generalment calificada com *apertura* ha tingut una manifestació bastant visible en el fenómen socio-erotic popularment conegut com *destape*. El *destape* manifestat a alguns mitjans de comunicació espanyols -revistes il.lustrades, pel.licules i shows teatrals principalment- s'ha produit en forma d'una ben modesta i limitada tolerancia de certes exhibicions anatomiques i de referencies relativament explícites a la vida sexual. Aquest fenomen (i la mateixa paraula *destape*) resulta tan ridícul com inexplicable a qualsevol país de l'Europa occidental i a una época que ha vist l'acceptació normal i col.lectiva del dret a l'informació sexual i del dret individual al plaer erotic. Naturalment que Espanya encara no és Europa, i el *destape* ibéric és un producte més de la tradició católica integrista i puritana configurada en tant que component ideologic de l'actual feixisme espanyol. Els qui i tinguin una edat suficient poden recordar com el cardenal Segura va prohibir el ball a la seva diocesi sevillana després de la guerra.

I d'aquesta tradició repressiva i puritana deriva al fenomen moralment hipocrita i punitiu del *destape* vigent. Hipocrita perque intenta proposar al poble una imatge pública de *modernitat moral* que contrasta amb el reaccionarisme sexual dominant a la societat espanyola, que encara no accepta la introducció de l'educació sexual a les escoles. I punitiu car el seu estímul (quan el *destape* té un caracter veritablement estimulant, cas no freqüent) persegueix una incitació erotica que és negada per la realitat sexual d'un país ampliament sotmés a l'ensenyament eclesiastic, que encara no ha incorporat el divorci a la seva legislació, ni autoritza el suministre lliure de píndoles anti-conceptives, ni permet les práctiques nudistes acceptades arreu.

El *destape* i tots els seus corolaris subculturals són una manifestaió més de l'esquizofrenia del feixisme espanyol,, de la seva irracionalitat moral agreujada pels esforços oficials de *modernització* obligats pel desenvolupament economic-industrial dels darrers anys. Així el *destape* no és altra cosa que la resposta moral de l'Estat i de les classes dominants en 1975 a les exigéncies derivades del dret a una informació sexual normal i a un exercici erotic lliure i desinhibit. Salta a la vista la desproporcio entre l'exigencia social i la resposta oficial, desproporció coherent i paralel.la a la d'altres aspectes de la vida ciutadana (sindicats de classe superior per organitzacions laborals oficials, etc.)
Aquesta perspectiva etica desvetlla la veritable característica social del *destape* en tant que sucedani repressiu, en tant que negació d'uns drets inherents a la condició humana i social. La maniobra ha adquirit una dimensió grotesca pel que fa a l'expressió cinematografica. Pel.licules espanyoles com *No desearás al vecino del quinto*, *Mi hijo no es lo que parece*, o *Sex o no sex* son estúpides caricatures i sucedanis locals inexportables del cinema erotic produit avui a l'Europa occidental, (*Last tango in Paris*, *Emmanuelle*, etc.) i no autoritzat a les nostres pantalles malgrat la lliberal *apertura* ministerial.

L'acceptació popular d'aquests desafortunats productes de demagogia erotica de mostra clarament la realitat de la demanda social d'informació sexual i la greu frustració col.lectiva motivadora del seu consum. La resposta oficial a la demanda social es l'escarni, és el "*destape* pregonat a les pagines de les revistes il.lustrades com signe de la nova llibertat d'expressió. El *destape* oberturista del *Ministerio de Información y Turismo*, demostra una vegada més que la moral del feixisme espanyol no és una moral coherent amb les exigencies del mon actual.

R.G.

Les perspectives professionals dels estudiants de medicina

El darrer conflicte entre els Metges Interns i Residents -MIR- i la Seguretat Social -i altres hospitals on existeixen MIR- remet als estudiants de Medicina cap a una problematica més general: Les perspectives professionals.

Quines son les sortides per a un metge que acaba d'estrenar el seu títol? L'exercici *lliberal*, la Medicina rural, la Medicina hospitalaria -sigui o no de la Seguretat Social-, dintre de la qual es va fent imprescindible el pas per les categories del MIR, i, potser altres més marginals o/i inestables, com les consabudes sustitucions, les urgencies de mutues, la propia sanitat militar, etc.

L'exercici *lliberal* és una possibilitat que com a inicial és rebutjada per la majoria dels estudiants. Per varies raons, entre elles la consciencia de insuficient preparació técnica amb la qual els estudiants acaben la carrera i, el que és més important des d'un punt de vista ideologic, perque l'exercici lliberal implica una actuació política -social- classista i fins i tot una actuació tècnica -mèdica- molt parcial i deficient des de la vertent curativa -assistencial- i sobre tot des de la vertent preventiva que atreu a un major nombre d'estudiants cada vegada. Tanmateix, la percepció de que, malgrat el floreixement actual -degut més que a les propies virtuts, a la insuficiéncia de la Seguretat Social- la Medicina lliberal no té perspectives , allunya els estudiants d'aquest tipus de pràctica professional.

Quan a la Medicina rural, i tot considerant que es tracta d'una mena d'exercici més complicat que el purament lliberal -per exemple, el metge titular d'un poble ha d'acomplir unes funcions epidemiològiques de la Direcció General de Sanitat, altres assistencials de la Seguretat Social, etc.- creiem válides les consideracions anteriors si bé que agreujades per la desemparança general del camp espanyol, especialment pel que fa a serveis, la qual motiva la fugida dels seus propis habitants per tot lo qual és encara menys atractiva que l'anterior.

La sortida hospitalària és, sens dubte, la més atraient. D'una banda perquè significa l'oportunitat -que matisarem més endavant- d'apendre allò que no han ensenyat als estudiants al llarg de sis -llarguíssims- anys de carrera i, en conseqüencia, la valorització d'un títol, que cada vegada val menys. També perqué permet un exercici professional de major qualitat.

Es evident que aquesta valorització pot ser utilitzada -i de fet ho és en oca - sions per prestigiar l'exercici lliberal posterior o concomitant.

El camí regular per arribar a l'Hospital és el del MIR -ens referim a l'estudiant, quedi clar, com que estar al MIR no suposa integrar-se després a l'equip assistencial de l'Hospital- que s'està convertint en una mena de terra de promisió per a l'estudiant, frustrat per sis anys d'ensenyament teoricista i enciclopèdic, allunyat dels problemes sanitaris plantejats a la realitat del país. Així, el que cal és, fonamentalment, que la carrera de Medicina esdevingui eficaç com a tal i que, després dels sis anys d'universitat -que podríen reduïr-se sense dificultats- els estudiants siguin capaços de fer de metges. Però en les actuals circumstàncies fòra una utopía renunciar a qualsevol remeï, per parcial que fos, d'elevar el nivell dels coneixements tècnics.

Ara bé, si molts són els estudiants que han patit la selectivitat i han quedat a les portes de les Facultats de Medicina, precisament per la poca capacitat docent que imposa al país la gestió del govern, molts són els metges que queden a les portes dels hospitals sense aconseguir un lloc entre els MIR, perquè, ultra la deficiència de llits hospitalaris, els que hi han no s'aprofiten prou des-de el punt de vista docent. Probablement per a desequilibrar encara més la balança del cantó de la demanda. Perquè és el cas que els MIR acompleixen avui un paper laboral més que d'aprenentatge. En general no hi han programes docents establerts per a ells i els MIR són utilitzats gairebé de forma exclusiva com a treballadors, convertint-los en una má d'obra molt econòmica per la Seguretat Social i les altres institucions on existeixen els MIR. Ells són els qui tenen un horari laboral més extens, els qui cobreixen les guardies, etc.; i, com per les raons que hem intentat explicar, hi ha una gran demanda de MIR, aquelles institucions, -Seguretat Social, etc- poden treure una plusvalua suplementària d'aquests assalariats els quals ni que són assalariats els hi reconeixen, en la confiança que la gran afluència de sol.licituts cobrirà qualsegol vacant protestatària.

La frustració de L'estudiant es tal i tan negres les possibilitats inmediates d'un

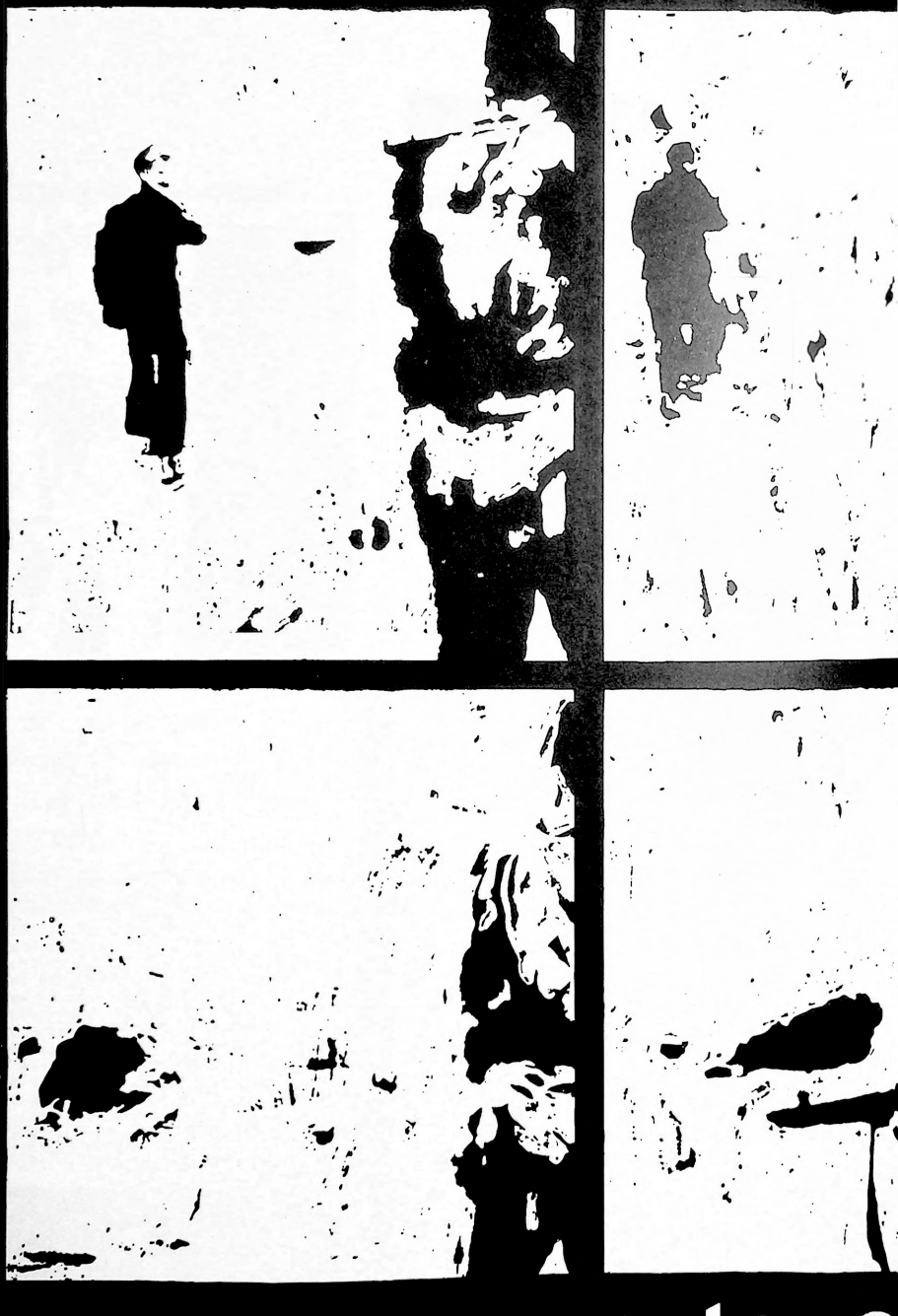

no mes morts, s

no sols és la ràbia i és també la ràbia,
aquesta ràbia més nostra que el pa,
que no és segur avui i qui sap si
(demà.
no sols és la ràbia i és també la ràbia
aquesta força que ens manté encara
(lluitant.
alvem eva forest!

treball digne, que continua veient el MIR com a principal sortida, malgrat les poques places convocades, la inexistència d'un programa docent -i l'absoluta manca de garanties de rebre qualsevol mena de docència- i la superexplotació a la que estàn sotmesos, potser perquè hi hagi poca consciencia d'aquestes realitats però sobre tot perquè en les circumstàncies actuals no hi ha cap altra alternativa, a curt termini, més objectivament atractiva.

De tota manera hi ha un aspecte de la qüestió que cal tenir molt en compta. El MIR es presenta als ulls de l'universitari de la sanitat com un fi que can aconseguir a qualsevol preu, i això, obviament, favoreix una conducta individualista, competitiva, que indefectiblement divideix als estudiants Es transcendental, doncs, que a les facultats de medicina donem al problema la seva dimensió autèntica, impedint que les institucions sanitaries -públiques i privades- converteixin en una lluita intestina interestudiantil - a la cacera d'un lloc al MIR- el que ès una mostra més i ben palesa de la manca d'interés del Govern per a la salut del poble.

Si bé la solució final del problema exigeix una radical transformació de la sanitat espanyola i, com no, del seu ensenyament, que ha d'ésser molt més funcional

i adaptat a les necesitats de la població i que només podrà tenir lloc en el sí d'una total transformació social; ara per ara, una convocatòria d'ambit nacional, oberta a tots els metges i que posés al seu abast totes les places disponibles de MIR, és una possibilitat real en aquest moment que significaría una més justa distribució . i permetría un tractament més col.lectiu i més solidari del problema pels estudiants de medicina.

La solució de tots aquests problemes requereix un anàlisi polític més general, però, creïem oportú donar a la reflexió dels lectors aquestes senzilles aproximacions al paradoxal i fosc horitzó de les sortides professionals d'un sector del país en el qual la manca d'instal.lacions, de professionals i de planificació, és tan repugnant i escandalosa.

ARNAU SELLERES (metge) i JOAN Ll.LLINAS (estudiant de medicina). Aquest últim, encarregat per un dels col.lectius d'estudiants de Medicina de l'organització universitària del PSUC.

MOVIMENT OBRER I POPULAR

DECLARACIONS DE SANTIAGO CARRILLO A LA REVISTA LUI

NOTA DE LA REDACCIO: *hem rebut moltes demandes de publicació d'aquesta entrevista. Per això ho fem en aquesta secció, encara que no correspongui exactament al contingut (més especialitzat) que li donem normalment. L'allargada de l'original ens impedeix reproduir-la complerta. Hem seleccionat els paragrafs més importants i els més desconeguts.*

JOSE LUIS DE VILALLONGA.- Molta gent, tant a Espanya com a l'estranger, pensa que la Junta Democràtica és una simple creació d'exiliats sense contacte real amb el seu país.

SANTIAGO CARRILLO.- Fals. Rafael Calvo Serer i jo som els dos únics membres de la Junta que estem exiliats a França. Per això vàrem ser designats per anunciar pública i oficialment la creació de la J.D. Es el que varem fer mitjançant una conferència de premsa. Però el mateix dia i a la mateixa hora, a Espanya una altra conferència de premsa --secreta per raons evidents-- anunciava als meus compatriotes el naixement de la Junta... La Junta no és a l'exili. Es a casa nostra.
(...) El que molesta considerablement al govern Espanyol és que entre Calvo Serer que sens discussió possible representa la dreta, i jo, que represento l'esquerra, el ventall de forces polítiques que es pronuncien per una solució de tipus democràtic, és molt, molt ampli.
(...) Els monàrquics partidaris de Juan Carlos estan convençuts que en unes votacions no obtindrien més d'un 15% de vots de l'electorat. Juan Carlos no pujarà al tron com feren els reis d'Espanya... Sinó com a successor del General Franco... Juan Carlos no és, doncs, més que un garantidor de la continuïtat franquista. Juan Carlos tindrà en contra el conjunt de les forces democràtiques.
(...) Es clar que en el moment de la mort de'n Franco, obrers i estudiants desencadenaran amb profunditat amplis moviments de reivindicació social. Llavors esclataran amb força les dissencions que s'han anat creant des de fa molt de temps al sí de l'exèrcit. Llavors encara que Juan Carlos, aterroritzat, cridi al Compte de Barcelona per redressar la situació, ja serà massa tard. I serà la República.
(...) Hi ha l'exercit dels generals i dels oficials superiors d'essència conservadora, i l'exèrcit dels comandants i capitans joves, la majoria fills de la petita burgesia, galvanitzats per l'exemple dels seus companys portuguesos... També pensen, (aquests oficials joves) que la seva funció no és sostenir en Franco, o en Juan Carlos, o qualsevol altre. Que és als partits polítics als qui correspòn assegurar el bon funcionament de la Constitució... Un altre element de discordia, que no podem sub-estimar rau en la solicitud del franquisme respecte a la Guardia Civil, mimada pel règim que veu en ella --erroniament-- un dels seus pilars... La G.C. s'ha convertit, en pocs anys en una especie d'exercit paral.lel...La prova de que aquestes dissencions existeixen a la si de l'exercit ens ho dona el "putsch" avortat dels Capitans Generals... Havien decidit invitar al General Franco a retirar-se del poder i a deixar el lloc a Juan Carlos. Però a l'últim minut, dos d'aquests Capitans Generals, el de Catalunya i Campano, de Madrid, han rebutjat enfrontar-se obertament al seu antic company d'armes.

VILALLONGA.- Ara és evident que Franco, vell, malalt i no gaudint més que molt esporàdicament de llurs facultats mentals, ha deixat de governar "efectivament" a Espanya des de fa un cert temps. Per altra banda, és evident també que el govern del Senyor Arias Navarro està lluny de tenir, per ara, una complerta llibertat de moviments... Llavors, qui mana a Espanya?

CARRILLO.- La família, sense cap dubte. El clan Franco, odiat per tota Espanya.

VILALLONGA.- Créieu vos que la desaparició de Franco pot desencadenar un procés de violència semblant al de 1936?

CARRILLO.- Una guerra civil? Vigilem molt, perquè això no pugui tornar a passar. No volem donar a l'exèrcit, sigui el que sigui, raons per tornar a prendre en mà els assumptes del país.
(...) Fa molt de temps que no creiem en l'eficacia del terrorisme... Els actes terroristes dels que parlen són, n'estic convençut, obra de la dreta... Per a mi és evident que en aquesta història (la mort de Carrero) la policia ha "cooperat per omissió"... Els posseidors del gran capital Espanyol no volien, a cap preu, una successió en calma -- que l'almirall garantitzava-- doncs no ignoren que desseguida d'ocupar el tron Juan Carlos serà destronat per l'esquerra, de forma irreversible. Quan morí(Carrero), els instigadors del crim estigueren molt aprop d'aconseguir els seus objectius. L'exercit fóu mantingut a les casernes... Després, Arias Navarro, Ministre de Governació, --el responsable de la seguretat de l'almirall, que amb bona lògica deuria d'haver estat destituit immediatament-- fóu anomenat primer Ministre i, amb sorpresa de tothom, es declarà, encara que tímidament, partidari de l'obertura.

EXPERIENCIES EDUCATIVES A CATALUNYA

Alguns aspectes del funcionament de la UAB

Hem dividit aquest treball en tres parts. La primera toca alguns dels aspectes més lligats al funcionament acadèmic més concret de la UAB. Es la que publiquem avui. la segona (que publicarem al proper UNIVERSITAT dóna una breu explicació del funcionament dels òrgans de govern, administració i finançació de la Universitat.

L'INGRES

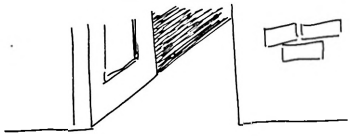

Per ingressar a la UAB s'organitzaven proves d'ingrés. Es requeria el títol de Batxillerat (i/o el de Mestre per la secció de Pedagogia de la Fac. de LLetres). Les proves, previament fixades, tenien dues parts. La primera era comú i eliminatòria. Consistia a interpretar i explicar textos catalans en castellà (i viceversa només per als alumnes catalans). Traduir un text del català al castellà (només per a alumnes no catalans), traduir del francés, i contestar un nombre de preguntes orientades al coneixement de l'aptitud o formació intel.lectual. La segona part era específica per cada facultat.

Les raons donades per justificar aquestes proves d'ingrés es centraven en les limitacions enormes de l'ensenyament secundari heretat de la Monarquia. En aquest aspecte, la Universitat Autònoma no arrivà a un plantejament a fons de la qüestió. De tota manera cal assenyalar un aspecte que diferencia clarament la seva actitud de la dels planificadors franquistes. La UAB creà un curs de preparació a l'ingrés *organitzat i portat per la pròpia Universitat* que es feia així responsable de la preparació dels seus futurs alumnes, no desentenent-se del problema tal com passa ara. Aquest curs era optatiu. Qui es considerava prou preparat podia presentar-se directament a l'exàmen d'ingrés.

DUES CULTURES

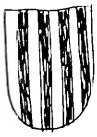

Previament al decret de Juny de 1933 que instituí la UAB, va haver-hi una forta polemica sobre cuantes universitats tenia que haver-hi a Barcelona. Descartada l'opció reaccionaria de manteniment de la vella en que daven dos: o be una sola universitat on convivissin les dues cultures (catalana i castellana) o bé es creaven dues universitats, (una catalana mantinguda perla Generalitat, i una altra castellana mantinguda pel govern dela República). Ni el nombre d'estudiants de la epoca ni la sana raó feien lógica aquesta segona opció. Es creà així una Universitat unitària que evités l'enfrontament de les dues cultures.

Els que demagògicament parlaven(i parlen), de dictadura catalana a la Universitat no han d'ignorar els fets. No hi hagué cap exclusió de professors castellans pel fet de ser-ho, ans al contrari se n'hi incorporaren de molt prestigiosos,(Xavier Zubiri, José Gaos, Enrique Rioja,son noms prou eloqüents).

En cas de que existís la possibilitatque un professor parlés ambdós idiomes els cursos decidien per votació democràtica amb quin idioma s'impartirienles classes. El tant per cent dels cursos en castellá fou superior:

Facultats	Cursos en castellà
Dret	70 %
Ciències	99 %
Filosofia	40 %
Medicina	50 %
Farmàcia	100 %

Curs 34-35

El respecte als castellano-parlants va ser tal que s'organitzaven grups per a les pràctiques d'assignatures que es donaven en català. A part de tot això hi ha una prova irrefutable del respecte a la cultura castellana no hi va haber cap conflicte greu a l'interior de l'Universitat per aquesta qüestió.

PLANS D'ESTUDIS

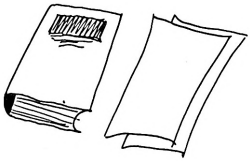

Eren organitzats lliurement per les respectives Facultats amb l'aprovació definitiva del Patronat. En diversos documents de laUAB s'

expliciten les que eren considerades quatre funcions de lUniversitat:

-Formació cultural general o especialitzada
-Preparació professional
-Investigació
-Difusió extrauniversitaria

La vella,(i l'actual) Universitat només es plantejava realment (i malament) la segona funció. L'atenció dedicada als altres aspectes, especialment el darrer, a la UAB es un tret fonamental dels seus objectius (veure els articles de la secció "Homenatge a Bosch i Gimpera" al UNIVERSITAT nº 5).

Els cursos sistemàtics es mantenien, però, desglossats. Cada Facultat assenyalava un mínim d'anys d'escolaritat -de 3 a 5- per a conseguir el títol. Els estudiants havien de justificar l'assistència als cursos que eren indispensables per l'obtenció del títol. A part d'aquestes matèries obligatòries , l'estudiant triava entre els seminaris i les matèries (de caràcter general,especials o monogràfics, ide caràcter pràctic), les que més li convenien, fent així el que s'anomena "pla personal d'estudis". El primer any de funcionament de la UAB el nombre de cursos impartits triplicà el del any anterior i es crearen nous estudis: Secció de Pedagogia a la Facultat de LLetres, Secció de Ciències Econòmiques a la Facultat de Dret.
Els cursos no s'organitzaven per dates sino per nombre de lliçons. Una innovació molt important Fou la duplicació de certs cursos amb llibertat per als alumnes de triar el professor del seu gust. Les raons en la majoria dels cursos foren de tipus idiomatic o d'existencia de dues escoles molt diferenciades entorn un mateix tema .

A algunes facultats era possible cursar materies aïllades quan interessava a algú posseir el certificat d'escolaritatcorresponent per a finalitats extrauniversitaries. En aquestscasos no calia fer l'exàmen d'ingrès.

EXAMENS

Els exàmens per matèries aïllades quedaren suprimits. Es realitzaven el que s'anomenava proves de conjunt. Eren proves escrites, practiques i de conversa amb els components dels tribunals examinadorssobre tot un conjunt de matèries corresponents a un periode definit dels estudis. Cada Facultat designava el nombre de proves de conjunt que els alumnes devien d'efectuar al llarg de la carrera (a la Facultat de Ciencies , per exemple s'en feien dues). Aquestes proves s'efectuaven quan l'alumne es considerava preparat per fer-les.

Aquest sistema aconseguí tres grans avenços: augmentar la responsabilitat dels alumnes (desapareixen els buscadors de sort dels exàmens tradicionals) contribuiren a dominar el paper caciquil d'alguns catedràtics i desterraren els estudis memorístics.

L'ORGANITZACIÓ DEL PROFESSORAT

La UAB creà sis tipus de professor. La divissió fou efectuada no per les raons jerarquiques sinò per les funcions i per el grau de dedicació a la Universitat.

P. numerari: amb dedicació exclusiva.
P.agregat : amb flexibilitat de les seves condicions de de col.laboració a la vida acadèmica.
P. encarregat de curs: era generalment un professor amb experiencia de vida acadèmica limitada o competent en algune asignatura complementaria o d'escas cultiu al nostre país que podia dedicarselimitadament a l'Universitat.
P. lliure : Era una persona que sense ser cridat per L'Universitat, demanava autorització per donarhi un curs. O bé una personalitat eminent que portant a terme una activitat extrauniversitària, s'incorporava amb la seva feina a la Universitat.
Ajudant de seminaris i laboratoris: assumia totes les funcions de col.laboració sota la direcció d'un professor d'altre tipus.

L'accés a la docència mitjançant el sistema d'oposicions fou sèriament limitat.Es considerà, amb raó, que les oposicions fomentaven un estret esperit de cos. Només els primers nivells del que podem anomenar "escalafó" eren dotats per mitjà de prva. Tots els altres llocseren anomenats per votació directa o per concurs de mèrits.

El Patronat tenia la facultat reconeguda pels Estatuts d'anomenar o proposarel personal docent. No ho féu mai. Ho van fer sempre les Facultats.

R. R.

UN MES

MOVIMENT OBRER
seat: crònica de tres dies de lluita

Per explicar bé una situació de conflicte obrer generalitzat, i per evitar el perill de quedar-nos en ambiguetats tòpiques, hem escollit l'opció d'explicar tres dies, tres dates que haguessin pogut ben bé ser unes altres, dins aquesta mateixa época, portant doncs l'explicació dels fets a un terreny concret i més objectiu.

15-I-75.-

-reincorporació del torn del matí. Els treballadors entren un rera l'altre,setjats per la policia, dins i fora de la factoria. La BPS i els grisos patrullen pels passadissos i tallers.

-la principal preocupació de la direcció és que els treballadors permaneixin en llurs llocs de treball, àdhuc que la producció minvi. Es treballa amb gran clima de tensió.

-malgrat tot, hi ha aturs intermitents a mig matí. Són sancionats i expulsats de la factoria 150 homes.

-El governador civil rep els advocats laboralistes defensors dels treballadors de SEAT.

-atur general a les tres universitats. Assemblees, manifestacions i concentracions. A les accions del carrer hi participen més de deu-mil estudiants. Es repeteix el clima combatiu d'abans de festes.

-carta pública dels delegats de filosofia central en solidaritat amb els treballadors, afegint-se a les seves propostes.

-aturs solidaris a HISPANO -a més de les seves històriques reivindicacions-, CUMBRE, EDITORIAL BLUME, COL.LEGI D'APARELLADORS, MACOSA i empreses del ram de l'aigua: CATEX, MEDIR, COSTA I FONT, ACABATS ESPECIALS, RITTIER, ROJO, ILLA, VILA, ERICH, SOLA i HISPANIA.

-es reuneix la federació d'associacions de veins.

.....

17-I-75.-

-La policia continua ocupant la factoria. Es restableix el rítme de producció. S'amenaça als caps i encarregats amb l'acomiadament si no es mantenen els rítmes establerts de treball.

-Són detinguts 5 obrers i un estudiant.

-Reunions de magistrats per tractar sobre el creixent malestar que els produeix la qüestió SEAT.

-Cartes de suspensió a obrers d'HISPANO. 50 acomiadats. 4 obrers de l'empresa passen a la Model.

-Manifestació de 200 taxistes a la porta de l'hospital Clínic per assistir a l'enterrament d'un company mort el dia abans.

.....

18-I-75.-

-La força pública segueix a la factoria. Continua el rítme normal de producció sota vigilancia.

-els treballadors acomiadats han rebut una carta de solidaritat del personal docent, sanitari i estudiantil.

-Mn Josep Maria Galvany, delegat diocessà de Pastoral Obrera del Bisbat de Barna i Ecònom de l'Església de Nostra Sra del Port (Can Tunis, Port, Vivendes SEAT) demana locals perquè els treballadors acomiadats puguin reunir-se.

-Telegrama dels PND en solidaritat amb SEAT.

.....

Reproducció del primer paràgraf d"ASAMBLEA OBRERA (òrgan dels treballadors de SEAT).-

Compañeros, los trabajadores de SEAT hemos vivido unos meses de intensa batalla de clase, con asambleas, paros, huelgas, manifestaciones en la calle. Y no porque a los trabajadores nos guste. Somos conscientes de lo difícil que para nosotros y nuestras familias resulta la lucha. Sabemos los sacrificios que nos impone. Sabemos que las victorias y conquistas obreras exigen un duro precio. Pero sabemos también, la clase obrera lo ha aprendido en siglos de lucha contra la explotación y la opresión, sabemos que este es el único camino de nuestra liberación. Y ESTAMOS DISPUESTOS A AVANZAR.

Resulta aún hoy difícil valorar la gran importancia de estas acciones. De su importancia en la toma de conciencia colectiva de nuestra fuerza, de lo que significa la UNIDAD OBRERA, de la necesidad de acabar con esta situación de dictadura, de la necesidad de conquistar la libertad. La conciencia

de lo que es, de lo que debe ser el SINDICATO OBRERO. Lo que los trabajadores de SEAT hemos aprendido en estos días inolvidables ya nadie nos lo podrá hacer olvidar.

Nuestra lucha ha sacudido Barcelona, España entera. Y no sólo a los trabajadores, no sólo a todo el pueblo, que se ha sentido enseguida a nuestro lado, sino también a otros sectores que han visto la madurez y responsabilidad de la clase obrera, nuestra fuerza en la fábrica y en la calle. Las mismas contradicciones entre nuestros enemigos, entre empresa, gobernador civil y CNS (que han actuado juntos en contra nuestra, a la vez que dándose coces entre ellos) son una nueva prueba de lo que nuestra acción ha significado.

Compañeros, lo que más fuerza nos ha dado, lo que nos ha dado cada día razón, RAZON ante nosotros mismos y ante la opinión pública, ha sido nuestra repetida voluntad de negociación, de diálogo. Porque queremos negociar, negociar a través de REPRESENTANTES que lo sean de verdad. Y esto es una prueba de fuerza y de confianza en nuestras propias razones. Ha sido esta voluntad de diálogo, la unidad que hemos forjado, la solidaridad que en torno nuestro hemos levantado, lo que nos permite afirmar, en momentos difíciles como los actuales, que la victoria, nuestra victoria, ES POSIBLE.

.....

paro

Mil acomiadats a Barcelona. Quinze-mil parats en total a Catalunya. SOLIDARITAT!!!

Fora de Barcelona

Vaga general del ram de l'aigua, FECSA, POTASAS NAVARRA, TAXISTES de Saragossa, HUARTE (la secció que construeix la factoria FORD a Almusafes), i a la REFINERIA de Pobla de Masumet (3500 parats).

Lluita contra l'encariment de la vida

En aquests dies, i com hem vist per les pròpies dades de la lluita obrera, pel nombre d'acomiadats, per la generalització dels conflictes, va prenent forma l'organització de la setmana contra la carestia de la vida, proposta de l'Assemblea de Catalunya recolzada per les CCOO i la CFPPPC.

Cada cop es veu més què és el què disfressa la gran diloqüència oratoria dels mots crisi econòmica. Disfressa la inflació, justifica la utilització de la classe obrera i les classes populars com a víctimes propiciatòries d'una crisi del sistema, dels capitals, que pateix el poble a costa de que la classe dominant continui acumul.lant els mateixos interessos. I per això, d'alguna banda han de treure els calers que hi perdrien.

L'encariment de la vida, la progressió geomètrica de

preus, respon a aquesta política que no es detura a l'hora d'acomiadar o d'utilitzar la repressió sistemàtica per "solucionar" sui generis el profund malestar social que això provoca.

La setmana contra l'encariment, dins aquest contexte general, és un graó més, un graó important, cap a la vaga nacional que acabarà amb el règim polític que vetlla només pels interessos de tot el que ha sortit de la cambra nupcial del Caudillo.

En aquesta situació d'agudització i radicalització progressiva de les postures polítiques, una dada important a nivell de classe obrera: ja és una realitat la unificació de CCOO que anunciàvem a UNIVERSITAT 6. El document-declaració el pública l'òrgan de les CCOO de Catalunya, LUCHAS OBREPAS, en el núm 48, de gener de 1975.

UNIVERSITAT
Més sarcasmes

Els pressupostos de la Universitat, deixem-nos de falacies, no son els pressupostos dedicats a policia, o a armamentrepressiu -ja que tampoc a armament defensiu-. Els Patronats es queixen que no hi ha pressupost necessari. Els estudiants denuncien la incapacitat docent i la inoperancia d'uns mijans d'investigació en absolut a l'altura del que les circunstàncies del propi desenvolupament tècnic exigeixen. Adhuc tot, i àdhuc més, el Patronat de la Universitat Politècnica de Barcelona edita sarcàstica i lucrativament un conte nadalencper a universitaris, i regala a distra i sinistra la cuidada edició, de tapes groixudes i gravat a portada. Per significar quin tipus de conte és, direm que el literari títol és: "Yo he organizado un congreso". Reproduim el seu *brillant* primer paràgraf.

"Eran las diez dadas. En el jardin nevaba intensamente. Mi mujer y yo estábamos junto a la chimenea donde quemaba olorosa leña de pino. de pronto dije: Dentro de un momento llamará a la puerta un viejo mendigo sucio y hambriento, aproximadamente de mi talla. Haremos que entre lo desnudaré y lo meteré en un baño caliente que le he preparado. Luego lo vestiremos con ropa limpia de la mía y nos acompañará a misa. Después cenaremos juntos y lo meteremos en el cuarto de los huéspedes. Mañana se despedirá de nosotros bendiciendonos."

En els darrers dies, a les Universitats catalanes si retroba un clima desconegut per a la majoria de promocions, però no pas per vell oblidat pels qui van tocar els laudes del Sindicat Democràtic d'Estudiants de Barcelona. Reunions de delegats,de Consells de Curs, de Grups d'Activitats Culturals... Es potencien conferencies, tribunes lliures, happenings, (concretament a Ciencies de la Informació hi ha hagut una conferència d'en Pep Garriga referent a la cibernètica i la comunicació de masses, i una tribuna lliure sobre la crisi econòmica mundial i/a l'Estat Espanyol. També noves,dues revistes; una ja amb el primer exemplar al carrer, del Consell d' Història de la Central, una altra, en gestació, a Periodisme de l'Autònoma.

Mentrestant en aquesta Universitat es comença a preparar el Claustre Gral. (veure "Problemes de l'Ensenyament" d'aquest mateix número), i està sobre la taula l'Assemblea Sindical.

Clinic

A Medicina de la Central s'ha guanyat una lluita important: la creació de la Càtedra de Física a primer, fins llavors depenent de Terapèutica Física o, més que de Terapèutica Física -matèria aquesta la qual és científicament inocent- de les absurditats del Sr. Badell, que es comportà com

el Taure *de sus mejores años*. El continuat recolzament dels estudiants envers el professor, acomiadat en un principi, i la unitat, han portat a aconsseguir quelcom tan important com la creació d'una càtedra. I senta un significatiu precedent.

Magisteri Autònoma

El problema s'ha plantejat a l'Escola de professors d'E.G.B., depenent de l'autònoma i ubicada a Sant Cugat. Es veritablament important i alhora més que significatiu.

La convocatòria del concurs trasllat i, darrerament, de les oposicions per cobrir les places d'adjunts a totes les Escoles d'aquesta mena arreu l'Estat Espanyol, ha fet esclatar concretament aquí, la contradicció existent entre els denominats Estatuts d'Autonomia i els mecanismes ancestrals i burocràtics que dessenrotlla el Ministeri d'Educació i Ciència. No pas perquè els primers prenguin cap caràcter d'autenticitat, sinò perquè els esmentats mecanismes ministerials ni tant sols responen a un criteri de racionalitat.

Tot sintetitzant, caldrà explicar la clau del conflicte: Un dels requisits que es demanen per poder-se presentar a les oposicions és 5 anys d'experiència, abans de 1970, ocupant una plaça d'interí. L'Escola de Sant Cugat funciona des de en fa tres, i cap professor, exceptuant la Directora, s'hi pot presentar. Per tant, les 11 places assignades per aquesta categoria seràn ocupades per 11 opossitors de qualsevol altre lloc, mentre els 11 professors que fins ara les havien ocupat seran irremissiblement donats de baixa.

La gravetat del problema s'acçentua encara més si tenim en compte que es tractava de la primera Escola universitària que havia assolit un règim intern autènticament democràtic. Des dels òrgans de direcció fins les tasques de Departament eren compartides bis a bis entre mestres i alumnes. Tot s'exposava a discussió col.lectiva, començant per els Plans d'Estudi i acabant per el funcionament de cada matèria. Tot era revisat i aprovat per la majoria d'alumnes.

El nou decret trasvalsa aquesta important experiència i desfà, evidentment, el treball realitzat durant tres anys per un equip de professorat català extraordinariament competent.

D'altra banda, cal remarcar també l'exemplar movilització que s'està realitzant a l'Escola entorn el conflicte. Professors i alumnes han fet front comú en tot moment, redactant cartes, fent trucades, assemblees, reunions i fins i tot la Concentració al Rectorat de Bellaterra, amb més de 600 persones, va esser conjunta.

La visita col.lectiva efectuada al Rector Gandía el passat 22 de Gener va aconsseguir que una comissió integrada per 43 alumnes i professors li aclarisin directament quins eren els punts que demanaven:

1. Que el Rector fes pública la seva posició envers el problema.
2. Que gestionés d'immediat una entrevista de la delegació de l'Escola amb el Ministre d'Educació.
3. Que el seu problema fos inclòs com a punt de l'Ordre del Dia del proper Claustre Gral. de l'Autònoma
4. Que es comencessin els tràmits per donar a l' Escola un caràcter d'Escola pilot i experimental, per obtenir així una normativa

especial.

Es va retreure, una vegada més, ón estava o no estava la autonomia.

El REctor va contestar que sí, que ja ho gestionaria. De moment dues setmanes després encara no ha dit res. Diuen que a Madrid no en volen saber res d'aquest problema, mentrestant el front comú de l'escola continua fent presions arreu amb el dubte de que el Sr. Martinez Esteruelas en solucioni algun de problema alguna vegada com aquesta.

pnn

Devant el proper Claustre de l'Autònoma hi poden haver sorpreses peratothom. De moment la cosa no queda gens clara. En Gandia ha començat a manipular al seu gust i manera les normatives que regularan qui pot i qui no pot esdevindre representant del seu estament universitari.

En una de les darreres Juntes de Govern (evidentment sense tenir en compte l'opinió dels professors) es va decidir que el professorat hi assistiria per categories i no pas per Facultats. Així dons, per ex. els numeraris es troben principalment a les facultats de Ciencies (les menys combatives i llar d'en Gandia) hi assistiran en bloc, mentre que els de LLetres i Econòmiques seran contadíssims.

D'altra banda un dels requisits que es demanen per els representants estudiantils es un rigurós 50% electoral, sense tenir en compte que podria sortir escollit un delegat en assemblea que solament tingués un 48,5%.

Així les coses i mentre els P.N.N. han començat a discutir quina serà la seva posició com estament en bloc s'han efectuat diverses reunions per tractar especificament aquesta qüestió i les conclusionshan quedat clares: El Claustre serà una plataforma molt interessant de denuncia envers 6 anys de l'Autónoma i es deixarà de banda els problemes concrets.

El programa que han sintetitzat en quatre punts és prou significatiu:

1. Elaborar un Manifest per la construcció d'una autèntica Universitat democràtica.
2. Redactar un Estatut del professor contractat.
3. Fora expedients, tant de professors com d'alumnes i readmisió dels acomiadats.
4. Demanar al Claustre l'adhesió a la campanya per l'Amnistia.

Els quatre punts seran ampliament exposats dins el Claustre se'ls demanarà resposta. L'"Autónoma" de 1975 ha de quedar clara.

pnd

El PND de la Central es va cansar d'esperar que es realitzessin les promeses. Després d'un sempre inevitable viatge a Madrid, les Autoritats acadèmiques, oblidant el que havíen dit, van fer silenci total.

Davant la situació, el PND acordà en assemblea fer instàncies individuals al Rector, exposant-li les reivindicacions i abans d'anar a la via magistratura. Les instàncies no van tenir resposta i, doncs, la Universitat de Barcelona acumul.là 312 denuncies a Magistratura (24 de gener). Las denuncies a Magistratura han estat recolzadas amb els més importants aturs col.lectius del PND, amb participació de bidells fins i tot. A més a més, cada dia hi hagueren concentracions, als matins de 9 a 11 i a les tardes de 6 a 8. L'acord de tot el PND era continuar amb els aturs fins que al menys se'ls donés un augment inicial de 5000 ptes.

En el moment del tancament d'aquest número, un tèlex del Ministeri anuncia que hi ha presupost per a solucionar el problema del PND. Una víctoria important aconseguida amb la gran unitat i participació de tots els treballadors de la Universitat.

dia 11 revisio proces 1.001 llibertat!

MOMENT POLITIC

-ELS DIARIS han remarcat justament la conferència d'En Jordi Pujol, vice-president de Banca Catalana, a ESADE. El que va dir finalment --està clar que hi va haber el típic tour de force amb el governador-no va ser el de sempre, ni va passar desapercebut, primer, per la pròpia personalitat del Conferenciant; segon, perquè, tal com es valora en mitjans periodistics el que va dir Jordi Pujol a ESADE ha estat el més fort que s'ha dit legalment des de l'any trenta-nou. A part d'això, la xarrada d'en Pujol ha donat peu a escaients comentaris sobre el futur del pais, setjant cada cop més i amb més força l'estúpida falacia de les associacions. En aquest sentit, gran comentari el del redactor en cap del Diari de Barcelona, a la secció Local, Enrique Sopena, titulat "Coincidencia Democrática" (Diari de Barcelona, 26-I-75).

Adhuc tot, un buit significatiu, que remarcà Jordi Solé-Tura en el transcurs del col.loqui: la situació que anem vivint és el resultat de la lluita de masses, encapçada per la classe obrera i en unes condicions en absolut favorables.

Lligant amb el sempre difícil i interessant tema Pujol, el fet de la compra, per part de RUMASA, de fort nombre d'accions del banc CONDAL. En un principi era la Banca Catalana qui les volia. El tema fóu matèria de Consell de Ministres i Arias optà per Ruiz Mateos, home franquista de la més ortodoxa oligarquia financera. La frase de l'Arias --segons el Ministre natural de l'Hospitalet-- va ser textualment: *No quiero tantos millones de capital social bajo una barretina.*

-MN LLUIS XIRINACHS, escolapi de 44 anys, va començar, el dia 1 de gener, la seva cinquena vaga de fam i amb el propòsit de mantenir-la fins aconseguir l'amnistia. L'anterior vaga de fam de Mossén Xirinachs va durar quaranta-dos dies, el mes de desembre de 1973.

En carta oberta al poble català i al Generalíssim Franco, Mn. Xirinachs exposa les motivacions de la seva lluita no-violenta: aconseguir l'amnistia per a tots els presoners i exiliats polítics. Recuperar per al poble els drets de reunió, sindical, d'associació política, vaga i expressió. Disoldre els grups de poder i els privilegiats. També diu: *per aconseguir aquesta amnistia tenim una part de responsabilitat tots els presos polítics i teniu una altra part de responsabilitat els que esteu al carrer vetlleu amatents perquè cadascú assumeixi la seva part i perquè no ens passi aquesta ocasió tan propicia que vivim actualment.*

Als motius i a la lluita de Mn. Xirinachs s'hi han adherit les següents institucions de l'església: PROMOCIO I DEFENSA DELS DRETS HUMANS, JUSTIACIA I PAU, PAX CHRISTI, OBJECTORS DE CONSCIENCIA i COMUNITATS DE BASE.

A part, Mn Xirinachs ha estat acceptat com a candidat al Nobel de la Pau per a l'any 1975.

-A LYON s'ha reunit un congrés neo-feixista al que assistiren dos representants espanyols Masana i Garcia Rodríguez, aquest implicat en el cas de tràfic d'armes per a grups neo-feixistes, i que investiga --diuen-- també la brillant policia espanyola.

Recordem que el Sr. Luis Antonio Garcia Rodríguez fóu l'home gris que assistí a la roda de premsa per defensar l'Espona lluint una creu gamada daurada a la solapa.

-La O.C. BANDERA ROJA ha iniciat un procés semblant al de BANDERA ROJA DE CATALUNYA, d'integració al PSUC. Igualment, s'han fixat un emplaçament per a la integració definitiva, per a d'aqui quinze dies, aproximadament. Recordem que BANDERA ROJA DE CATALUNYA entrà definitivament al PSUC el dia primer de desembre de 1974. Com a document important, reproduim un paragraf del Comunicat de BANDERA ROJA DE CATALUNYA amb motiu del seu ingrés al Partit.

L'ingrés colectiu de BR de Catalunya en el PSUC és la culminació d'un procés polític, també col.lectiu, que ha tingut com a eixos principals d'avanç l'arrelament constant en la lluita de masses i l'esforç per accelerar, a tots els nivells, la crisi de la dictadura i preparar les condicions de la ruptura democràtica.

Aquest avanç ens ha dut a una plena identificació amb la política del PSUC, perquè és la política que millor representa i expressa els interessos de les masses populars. L'identificació ha estat reforçada, a més, per l'actitud franca i cordial dels seus dirigents i militants, tant en les discussions polítiques com en la pràctica conjunta dels darrers mesos.

(...)En moments de canvi polític com els que vivim, el reforçament del PSUC és el primer deure de tots els comunistes. Per això esperem també que el nostre procés unitari, el nostre ingrés col.lectiu al Partit Socialista Unificat de Catalunya, marcaran el camí que han de seguir altres comunistes catalans.

-DIES PASSATS presentà la dimissió del Consell de Defensa del Consumidor, García de Pablos, perquè no podia complir honradament amb les tasques que es desprenen del seu càrrec. L'ha substituit un vell conegut, Ruiz Gallardón: un dels pocs que ha decidit rebre les canonades dins el bunker.

-MANUEL FRAGA IRIBARNE, després del seu estrepitós fracàs polític a Barcelona, d'on marxà amb les mans absolutament buides de recolzaments o noms, es llança a la politiqueria associacionera beatifull i poc engagé per a tot un embaixador a l'Anglaterra reial. L'associació de pessebristes li haurà d'adjudicar, en el pessebre aquest de les associacions, un indigne lloc de *caganer*. Per allò de que per fer la tal cosa, és conditio sine qua non abaixar-se els pantalons si no s'opta per l'altre solució, més d'emergència: cagar-se a les calces.

-A MUNDO OBRERO de 22 de gener de 1975, una important declaració del Comité Executiu del PCE. Subrayem l'apartat PREPARAR EN CONCRETO LA HUELGA NACIONAL, POSIBLE Y REALIZABLE A CORTO PLAZO. *(...)En el actual período de crisis, junto al empleo de la huelga, es esencial que los trabajadores utilicen otras formas de lucha que estimulen la solidaridad, como las manifestaciones en las barriadas y lugares céntricos. Las experiéncias de SEAT en Barcelona, de Madrid, Guipúzcoa y otros lugares subrayan la gran importancia de llevar la lucha obrera a las calles, con manifestaciones y asambleas, y demuestran el impacto que ella ejerce en la población.*

(...)Cual debe ser el desenlace de estas luchas obreras y populares que van extendiendose a todo el país? El PCE ha dado ya una respuesta al señalar la perspectiva de la Huelga Nacional para acabar con el régimen.

Hemos entrado en una nueva etapa. Se trata de preparar en concreto esa Huelga Nacional que aparece hoy no sólo como necesaria, sino como posible y realizable a corto plazo. Preparar la Huelga Nacional quiere decir, en primer lugar, extender cada una de las luchas y huelgas, llevar adelante grandes acciones generalizadas contra la carestía de la vida, por la seguridad en el trabajo y por todas las reivindicaciones sentidas por el pueblo.

La Huelga Nacional significa paralizar la vida del país mediante una acción concertada de todas las capas sociales.

-L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA ha celebrat la seva XI Permanent, a la que assistiren més de 300 delegats d'organitzacions polítiques i de masses i representants d'organismes i associacions sectors professionals, comarques i poblacions catalanes.

Un dels punts tractats en aquesta permanent fóu el de la Junta Democràtica. L'Assemblea de Catalunya, d'acord amb el seu 4 punt programàtic, decidí: *declarar que els organismes de l'Assemblea estan sempre interessats dins el marc i dels seus quatre punts programàtics, en tota discussió, negociació i coordinació política amb altres instàncies democràtiques i crear l'organisme adequat per fer operatiu aquest acord.*

-HAN SIGUT ALLIBERATS els detinguts, a Madrid, relacionats amb la Junta Democràtica.

La JDE consolidà la base i amplia l'espectre polític, alhora que adquireix proporcional importància i força. La decissió de TACITO de no formar associació i d'anar cap a la democracia sense qualificatius --oposada a la que "qualifiquen" d'orgànica--, i la clarificació definitiva dels sectors més dinàmics de la Democràcia Cristiana envers els mateixos objectius i oblidant definitivament la impossibilitat continuista, són dades que venen a confirmar una tàctica i una estratègia, i que evidencien que la política de pacte contra l'enemic comú era quelcom més que un pressagi de prestidigitador o de vident.

-EXERCIT.- La corren avui majoritaria a l'estat Major, ha proposat a L"Alto Mando, la declaració d'incapacitat física de Franco, per tal de desbloquejar la situació política, segons afirmen fonts pròximes a l'Estat Major. Dels Altos Mandos en actiu, solsament dos s'han declarat en contra: Bañuls i Coloma Gallegos.

D'altra banda, i com a quelcom més que pura anècdota, el Teniente General Vega, Director de la Guardia Civil, va ser vist dinant amb distingits membres de l'oposició de Madrid. El seu superior jeràrquic li censurà tal actitud. La resposta de Vega Rodríguez fóu que ell volia conéixer què passava realment al país i que la millor manera era doncs entrevistar-se amb tothom. Sembla ser que amenaçà també amb presentar la dimissió...

CULTURALS

-EDITIONS DU SEUIL ha editat un llibre d'entrevistes amb en Santiago Carrillo del que són autors Max Gallo i Règis Debray, iniciant el que serà sèrie d'entrevistes amb dirigents dels ppcc de l'Europa Occidental. Les parts de que consta el volum són les següents: 20 anys a 1936. La guerra d'Espanya: reflexions. Experiència i balanç de la internacional comunista. La lluita armada contra el franquisme (1944-1949). El rellevament dels dirigents i l'evolució del PCE. Esquerranisme i maoïsme. Des del procés de l'època estalinista a l'invasió de Txecoslovaquia. Sobre la societat, l'estat i la política soviètiques. De la guerra civil a l'Espanya d'avui. La política del PCE i les seves tasques. Estratègia de la revolució. El PCE avui i demà. Franco. Perspectives.

-LLIBRE NOU també, editat a París per EBRO, de Marcelino Camacho, "Charlas en la prisión. El movimiento obrero sindical". El testimoni viscut per un autèntic lider sindical, a qui el dret a exercir la llibertat ha portat a la presó.

-HA SORTIT JA al mercat un nou disc de Raimon, enregirat directament al recital del campus de Bellaterra, el 30-X-74, davant més de 6000 estudiants. En aquest disc, la novetat de cançons fins ara inèdites a l'interior: "quan jo vaig nàixer", "qui ja ho sap tot" "18 de maig a la Villa", " no em mou al crit", "13 de març, cançó dels creients", "a Pompeu Fabra, en homenatge", "a un amic"... I la interessant gravació en directe i davant un públic ben determinat de cançons com "Amanda", de Víctor Jara, i "Societat de consum", una cançó si més no discutida per l'èlit crítica i que demostra, també si més no, unes evidents qualitats de comunicació de masses.

-QUICO PI DE LA SERRA ha actuat de nou al Palau. Recordem com al primer núm de la nova época d'UNIVERSITAT inauguravem la secció CRONIQUES amb el seu recital a la catedral de la música catalana, el 9 de març de 1974. Aquesta volta en Quico ha sortit sol, amb la seva guitarra i el super-realisme càustic necessari per ampliar les coses que "es poden dir"... però sense dir-les. Al final, estrenà, millor re-estrenà, una cançó popular catalana del segle XVIII que diu: *Correu, correu ninetes/ que el burro està malalt./ Te mal en una pota/ i el ventre li fa mal/ No pot menjar cibada/ sinó pinyons pelats/ no pot dormir a l'estable/ sinó amb coixins daurats/.* (Recordem el significat simbòlic dels animals, tan usat per Pi de la Serra: el burro i l'aguila, la matança del porc, el gos... Està fet un Noé, el Quico.)

-ESTAN FENT RECITALS a Catalunya AMERINDIOS, duo xilè format per Mario Salazar i Julio Numhauser (fundador de Quilapayún). Ambdós treballaven, fins el dia del cop, a la Secretaria Cultural de la Presidència de la República. Original d'ells són les bandes musicals film "El diálogo de América, Fidel-Allende, 1972" i "Qué hacer", presentada al festival de Cannes per Xile, a l'any setanta-dos també. Salazar i Nunhauser eren professors universitàris. A cada recital, el seu lema: *Cantan sus própias canciones/ canciones nacidas de sus vivencias/ vivencias con trabajadores y estudiantes compartidas/ compartidas en la motivación y en la creación/ creación libre y vital que refleja una realidad/ realidad de Chile, de América, del tercer mundo.*

-Volem remarcar també la sortida al mercat de discs importants:

VICTOR JARA. *Te recuerdo Amanda.* QUILAPAYUN, *Basta.* Ambdues són mostres d'una música practicament desconeguda per a nosaltres fins no fa massa temps. Tant Quilapayún com Víctor Jara treballaven a serveis culturals de les universitats de xile, i portàven la seva veu arreu el país, a fàbriques, pobles, barris... A part la importància sociològica, la comunicació de masses entesa d'una manera progressiva --en tant que pedagògica i no com a instrument de consum o d'alienació--, tant Jara com Quilapayún evidenci en unes possibilitats d'expressió artística d'innegable qualitat. Es del que és tracta: una bona pedagogia vol una bona matèria, també.

Hem tingut ocasió de sentir directament al grup Quilapayún, hem pogut comprobar com uns bons textes, senzills en la construcció sintàctica --per les pròpies possibilitats d'un país amb llibertat de premsa i d'expressió, com era el Xile d'Allende--, sintètics sobre realitats quotidianes, són base per a una música arrelada en el folklore popular, però amb construcció pròpia i llimada adequadament, i amb una cuidadosissima instrumentació. El disc *Basta*, encara que sustancialment diferent per raons de censura a la seva edició original --hi manquen cançons--, és una bona mostra d'aquesta cançó autènticament popular, en oposició al que fins ara qui més qui menys s'havia cregut que era autèntic, i que, amb l'aparició a la nostra realitat d'aquests cantants i grups, s'han demostrat només com a mals intèrprets o, les més de les vegades, com a alambicaments des-lligats de la realitat. Ens referim als Cafrune, Larralde i CIA (cia és només l'abreviatura de companyía).

Altra disc que volem valorar mínimament, és el d'Elisa SERNA, *ESTE TIEMPO HA DE ACABAR.* Estem absolutament d'acord amb el títol, si més no, tenim certes pegues. El que volem dir és que, independentment l'honestitat personal d'Elisa Serna, que no posem en dubte, el seu producte artístic no té l'altura que hauria de tenir una obra pretesament revolucionària. Perquè, revolucionaria, encara que rimi amb panfletaire, no és el mateix; una creació artística ha de tenir significació i qualitat. Volem dir que si l'Alberti o Neruda, o qualsevol artista revolucionari, no ho HAGUESSIN FET BE, segurament haurien tingut molta menys importància. I la importància és també una victòria política...

Està molt bé el que Elisa Serna diu. No estem d'acord amb com ho diu ni amb com ho canta. Hauria d'a profondir en estètica musical i en poètica. També seria una bona contribució al poble.

(música,per Humbert P.)

-HA ESTAT SEGRESTAT el llibre de Joan Garcés, Secretari de Salvador Allende titulat "EL ESTADO Y LA POLITICA TACTICOS EN EL GOBIERNO DE SALVADOR ALLENDE", d'edicions SIGLOXXI. Alhora ha estat publicat, per la mateixa editorial, a Mèjic i a França (Marabout) i Italia (Mondadori).

-POESIA. Ha guanyat el premi Ciutat de Mallorca de poesia, l'universitari barceloní Xavier Vidal-Folch. Hem volgut portar a les pàgines culturals de la nostra revista el seu nóm, com a significatiu d'una poesia catalana combativa i qualitativament molt important, sobretot en uns moments en que la poesia catalana jove està quasi bé monopolitzada per elitistes de l'idioma, esculptors del mot i onanistes de la frase, oblidant tantes coses que ells, des de la seva òptica culterana més que culturalista, obliden: per exemple que avui per avui cal ensenyar l'idioma i que les cases no es construeixen per la taulada. Ens agradaria que LLIBRES DEL MALL, per exemple, recordés que HI HA més poetes catalans que els Tàpies-Barba, Bru de Sala, etc...

EDITAT PER LA COMISSIO
UNIVERSITARIA
DEL P.S.U. de CATALUNYA.

PREU 20 ptes.